

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 2. september 2017

Kirkedag: 12.s.e.Trin/A

Tekst: Sl 115,1-9; 2 Kor 3,4-9; Mark 7,31-37

Salmer:

SK: 392 * 447 * 449 * 160 * 159,4

LL: 392 * 330 * 418 * 160 * 473 * 159,4

Beretningen om helbredelsen af den døvstumme er jo en helbredelsesberetning. Sådant helt overordnet set, så er det en beretning om et menneske, som er i nød, som lider, som på en eller anden måde ikke har det i livet, som de fleste har det, som på en eller anden måde er lidt ulykkelig, for livet er ikke, som det burde være, som det var håbet eller tænkt. Og dermed er muligheder blevet frarøvet dette menneske. Muligheder i livet, som på forskellig vis gør mennesker lykkelige, og som på forskellig vis fremmer livsglæde, livskvalitet og socialt samvær. Skærer vi helt ind til benet i dette, så er beretningen om helbredelsen af den døvstumme en beretning om et ulykkeligt og lidende menneske, der igen får alle muligheder for at blive lykkelig og levende, da han igen får de manglende muligheder. (Dermed *ikke* sagt, at man ikke kan være lykkelig med handicaps, sygdom eller anden mangel. Derfor vælger jeg synsvinklen, at det handler om et lidende menneske, der befris fra sine lidelser, og sådan må den døvstumme betragtes, da han vel ellers ikke ville søge helbredelsen).

Er det sådan vi konkluderer denne beretning, så behøver den ikke længere netop kun at handle om en døvstum, der blev bragt til Jesus en dag ved Galilæas sø engang i fordums tid. Så kan det være en beretning om ethvert menneske i nød, der kommer til Jesus. Og sådan er der også rigtig mange mennesker, der hører denne beretning. Rigtig mange

mennesker hører beretningen som en beretning om, at når vi er i nød – uanset nødens art – så kan vi komme til Jesus, og han vil hjælpe os. Derfor er det også noget, der kan kalde rigtig mange mennesker til arrangementer, hvor det forlyder, at præsten, prædikanten, healeren eller hvad vedkommende nu betegnes som, kan helbrede mennesker for deres sygdom. Jeg kender også sådanne mennesker, som kan helbrede sygdomme, men i min verden er de fleste af dem læger. Men vi vil gerne helbredes eller frelses fra vores nød og ulykke.

Derfor er sådanne beretninger også ofte en af de største anstødsstene i Bibelen. For der er rigtig mange mennesker, der bliver skuffet, når beretningen tages som udtryk for, at sådan er Gud. De bliver skuffet, og tro og håb forvandles til anfægtelse eller direkte vantro, hvis og når det erfares, at det går ikke, som det gik den døvstumme i Bibelen. Altså er Gud ikke sådan, eller Han er ikke til, eller Han hører åbenbart ikke mine bønner.

Hvis det i denne sammenhæng skulle være relevant at tale om bøn, så kunne vi bruge rigtig meget tid på det. Det ville være yderst relevant. Her vil jeg blot bemærke, og enhver kan jo så tage det til sig til videre eftertanke eller til forargelse, hvis man vil. Men rigtig megen bøn i denne sammenhæng, er ikke bøn, men befalinger. Vi beder ikke Gud, vi beordrer Gud. Og når Gud ikke gør, som vi siger, så kan vi ikke bruge Gud til noget. Når jeg er døv, og Gud ikke giver mig hørelsen, så har Gud ikke hørt min bøn derom. Sådan anfægtes og stødes rigtig mange mennesker.

Nu handler det ikke om bøn. En anden gang måske. I dag handler det om helbredelse og helbredelsesberetningerne. Jeg har i mange år haft rigtig mange anfægtelser over disse beretninger. Jeg har lidt over dem. Jeg har bakset med dem. Jeg er kommet til kort med dem gang på gang i min præstegerning,

når jeg er blevet stillet overfor at bede for syge og deres helbredelse. Mange gange har jeg ganske enkelt ikke turde gøre det, da jeg ikke kunne overskue konsekvenserne, for jeg ved jo godt, at jeg ikke har helbredelsesevner. Jeg har haft svært ved at tro, at min bøn ville virke, og hvad så? Ville jeg dermed være med til at så tvivl hos den syge og anfægtede, når nu præsten, som er vant til at bede, ikke kan? Og det er netop hele humlen i dette, at det alt for meget kom til at handle om mig og min tro. Men det er ikke menneskers tro, der foranlediger et under. Det er ham, som vi tror på. Det véd jeg godt, og alligevel har jeg i mange år haft utroligt svært ved at prædike over underberetningerne, og særligt helbredelsesberetningerne. Jeg har skælvet over dem i hele ugen op til søndagen. Og jeg blev til tider rigtig glad, hvis jeg kom i kirke den pågældende søndag, og der så lige den søndag heller ikke kom rigtig mange, for så var der ikke så mange, der blev skuffet eller gik foragede bort.

For det er jo sådan, at rigtig mange mennesker møder disse beretninger. Så jeg kunne kun skuffe eller forarge, for jeg var jo nødt til at sige, at det er det modsatte af den døvstumme, som rigtig mange af os oplever. Vi beder og trygler og befaler Gud højlydt og i de stille smerter, måske endda gennem lang tid, og lidelserne og ulykkerne forbliver bare.

Men, der er i hvert tilfælde to ting, vi må have med i dag. Der er flere meget vigtige perspektiver i dette; men tiden i dag tillader kun to ting. Det er også to af de ting, der har medvirket til, at jeg i dag har et andet forhold til disse bibeltekster, og ikke længere frygter dem, ikke længere anfægtes over dem og heller ikke er bange for at være sammen med Jer andre til gudstjeneste om dem. Sådan set kan man sige, at jeg i den forbindelse er blevet befriet over min angst for helbredelsesberetningerne. Også sådan, at jeg nu heller ikke

længere frygter at bede for et sygt eller på anden måde lidende menneske.

Det ene perspektiv er, at beretningen her ikke rummer noget som helst om, at sådan går det alle døvstumme eller lidende mennesker, der kommer til Jesus. Bibelen fortæller heller ikke, at alle læger blev arbejdsløse i Israel, mens Jesus gik, for al sygdom forsvandt. Når vi tror således, så læser vi noget ind i teksten, som nok kan være vore forhåbninger; men det er forventninger på et højst ubibelsk grundlag. Denne beretning er i høj grad en beretning om, at sådan skete det engang. Den almene og verdensomspændende gyldighed for denne beretning lader vente på sig, indtil Gud genopretter sit ødelagte Paradis og vi befinder os i Guds Himmel. Indtil da finder vi det kun i menneskers forventning, og i deres afguder. For det grænser til afguder, helt på lige fod med det, vi hørte i den gammeltestamentlige tekst, at gudefigurer/-billeder, intet kan. De er blot figurer og billeder. De er døde.

Alligevel er beretningen her ikke kun en beretning om noget, der skete engang. Det er også en beretning med almen gyldighed for os i dag. Og det er den i dét, der for mig er blevet det vigtigste perspektiv af helbredelses- og underberetningerne. Og den væsentligste årsag til, at jeg i dag kan have et afslappet forhold til dem, og faktisk kan glæde mig usigeligt over dem. Det handler om fokus. Vi skal ganske enkelt have flyttet fokus. Det er ikke en beretning om en døvstum, der bliver helbredt. Det er en beretning om Jesus, der helbreder en døvstum.

Og det er så sandelig ikke bare to sider af samme sag. Forskellen er i fokuset. Forskellen ligger ikke i beretningen i sig selv, dér er der ikke tvivl om fokus. Men forskellen ligger i, hvem vi gør til fokus, hvem vi kigger efter i beretningen. Vi skal ikke kigge efter den døvstumme. Han er faktisk højst

uinteressant. Han er kun interessant i den funktion, at han er anledningen til, at vi ser noget om Jesus. Det er Jesus, der er den interessante.

Helbredelsesberetninger er altid beretninger om tegn, som Jesus gør. Sætter vi beretningen op imod den gammeltestamentlige beretning om gudfigurer, så møder vi netop det modsatte i denne beretning. Vi møder Jesus handlende på samme måde, som vi Bibelen igennem hører om Gud Herren, den almægtige, Himlens og jordens skaber. Vi hører om Jesus, der taler og gør, fuldstændig som vi i skabelsesberetningen hører om Gud, der taler og gør. Vi møder i Jesus det menneskelige udtryk for Guddommeligheden. Vi møder dét i Jesu menneskelighed, som kan være så svært at forholde sig til i den treenige Guds guddommelighed. Vi hører om Jesus, der sukker medlidende og røres af mandens skæbne. Vi møder i Jesus Gud, som røres af menneskers liv. Røres til handling, hvilket er fuldstændig anderledes end afgudebilleder. De er lige så magtesløse, som vi selv er og er højst materialeprisen værd. Vi møder i Jesus den levende Gud.

Det betyder også, at når vi møder Gud i kirkens gudstjeneste, så er det den levende Gud, vi møder. Det er en levende Gud, der rækker ned og tager imod os i dåben, rækker ned og giver sig selv i vins og brøds skikkelse i nadveren. Vi er ikke et arbejdende museum, hvor mennesker kan se, hvordan Gud engang var på jord. Vi er et åndeligt fællesskab, fyldt af levende Hellig Ånd fra den levende Gud. Og Han kan sige det "Effatha!" der lukker op, så vi kan høre og tale og se og gå med Guds fred. Og må vi deri komme til samme erkendelse, som salmisten i Det gamle Testamente: "Israel, stol på Herren! Han er deres hjælp og skjold!" Det skal også lyde til os: Stol på Herren! Han er vores hjælp og skjold! For som Jesus blev rørt

af den døvstumme, således røres han af vore lidelser, af vore liv.

Det væsentlige i dagens beretning er ikke, at en døvstum blev helbredt. Det væsentlige er, at vi møder Jesus, der røres af os i mødet med ham. Og han har det forløsende ord, skaber- og frelserordet. For dét er hans eget ord, det ord, han er.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen